నేను ఓడిపోయాను మళ్లీ

రాచకొండ రంగనాథశర్మ

"రాణీ! ఓ రాణీ! నిన్ను చంపి నే చస్తాను" డిటెక్టివ్ పుస్తక పఠనంలో యీ బహిః ప్రపంచాన్నే మరచిపోయిన రాణి చెవుల్లో బిగ్గరగా అరిచింది నీలవేణి

ఉలిక్కిపడి నవ్వుతున్న నీలవేణి ముఖంలోకి చూసి తనూ శృతి కలిపింది.

"మంచి సస్పెన్స్ చెడగొట్టావబ్బా." అంది పేజీ మడిచిపెడుతూ.

"సీ సాహిత్యం ఓ ప్రక్కకు పెట్టు గాని యివాళ ఇరవైనాలుగో తారీఖు... పైగా ఆదివారం అని మర్చిపోయావా."

"యేఁవిటో ఆ ప్రత్యేకత," పుస్తకం అయిష్టంగానే ముడిచింది రాణి.

"ఇ దేనెల ?"

"మే."

"గట్టిగా అనకు మేక లొస్తాయ్...ఆఁ యీ రోజు ఆదివారం... ఇరవైనాల్గో తారీఖు. ఔనా ?"

"ఔను."

"ఈ రోజు మాధవి మనకు సమాధానము చెప్పాల్సిన రోజు – మర్చిపోయే వన్నమాట."

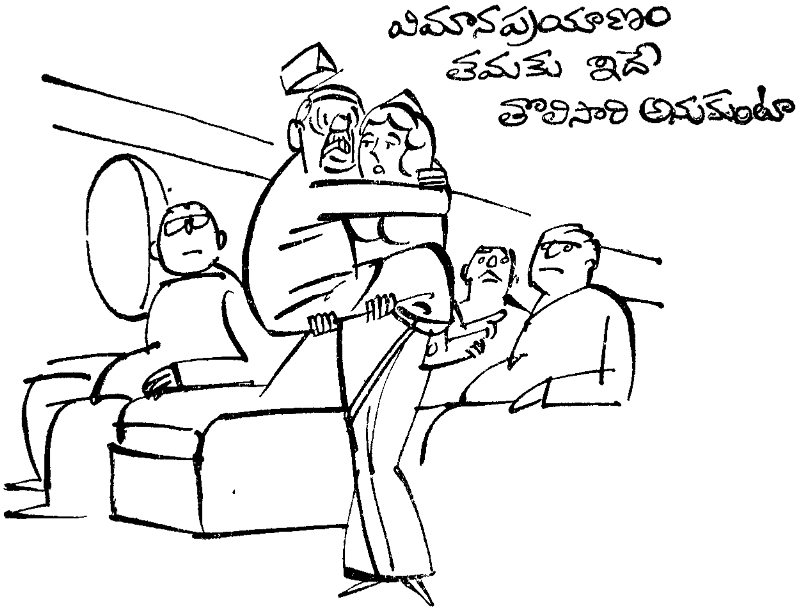

"ఓ, అయాం సారీ," అంటూ లేచింది రాణి...

"కాస్సేపు కూర్చో నువ్వేమో నీడ పట్టున కూర్చుని హాయిగా ఉన్నావ్... చచ్చి చచ్చి యెండలో వచ్చాను... అరగంట ఆయాసం తీర్చుకుంటేనేగాని కదల్లేను."

"అయితే కూర్చో. ఈ కాస్త యీ లోపుగా చదివేస్తాను;" పుస్తకం తెరిచింది రాణి.

"కొద్దిగా మంచినీ ళ్ళివ్వు రాణీ'' అంది నీలవేణి.

పుస్తకం చదువుతూనే లోపలి కెళ్ళ బోయి గుమ్మాన్ని ఢీకొక్కపోయింది.

ఫకాలున నవ్వింది నీలవేణి.

తృళ్ళిపడింది రాణి. "థెంక్యూ," అంటూ లోపలి కెళ్ళి మంచినీళ్ళు తెచ్చి యిచ్చి తిరిగి పుస్తకంలో మునిగి పోయింది

నీళ్ళు త్రాగేసి గ్లాసు టేబులుమీద ఉంచేసింది నీలవేణి.

సరిగ్గా ఆర్నెల్లక్రితం...

"ఈ మగజాతి అహంకారంతో చేసే పన్లకు తగిన గుణపాఠం చెప్పకపోతే నా పేరు మాధవి కాదు," అంది మాధవి క్రోధారుణనేత్రాలతో. జీవితంలో రెండు సార్లు మగజాతివల్ల మోసపోయిన మాధవి ఆ మాటలన్నా... ''అది సంభవమేనా," అన్పించింది రాణికి ... నీలవేణికి.

"వద్దు మధూ, అంతటి ఘోర ప్రతిజ్ఞల్ని చెయ్యి" కన్నారు యిద్దరూ.

ససేమిరా తన పట్టు వదల్లేదు మాధవి.

"ఆర్నెల్ల గడువులో నా ప్రతిజ్ఞ నెరవేర్చుకుని తీర్తాను," అంది ధీమాగా... గర్వంగా

"సరే చూస్తాంగా" అన్నారు రాణి... నీలవేణి.

'కొండతో ఢీ కొని కొండను బ్రద్దలు చేస్తాననే పొట్టేలు ప్రగల్భాలిలానే ఉకుతుం' దనుకున్నారు మనసులోనే

కాని ... యిందులో మాధవి బ్రతుకేమవుతుందో నని యిద్దరూ కూడా బాధ పడ్డారు... "వేణీ – ఓ నీలవేణీ!" పుస్తకం చదివేసిన రాణి ' నీలవేణి చెవుల్లో గట్టిగా అరచింది.

ఆలోచనల్లనుంచి తేరుకున్న నీలవేణి ఆదేపనిగా నవ్వుతూన్న రాణి నవ్వుతో శృతికలిపింది "వంతు తీర్చుకున్నావ్, పద," అంది నీలవేణి – యిద్దరూ ఇంట్లోంచి బయటపడ్డారు.

* * *

గుమ్మంలో అడుగుపెడుతున్న రాణి–నీలవేణి లోపల్నుంచి విన్పిస్తున్న సంభాషణలకు రక్కున ఆగిపోయారు ... అక్కడే ఉన్న సోఫాలో వాలిపోయారు... లోపల సంభాషణలు సాగుతూనే ఉన్నాయ్.

"ఔను; నిర్మల తటాకంలో రాయి విసరి అలలు సృష్టించావ్...అవి పెద్దవిగా, మరీ పెద్దవిగా...ఇంకా పెద్దవిగా నా జీవితంచుట్టూ పరిభ్రమించాయ్... అలల్లాగే కోర్కెలూ కలిగాయ్...పడగెత్తే త్రాచులా...ఉవ్వెత్తుగా లేచే కెరటాన్ని చూసినప్పుడు కలేఆనందమూ... అది విరుచుకుపడి నేఁను కరుచుకుపోతున్నప్పుడు కలిగే బాధా యీ రెండూ వర్ణనాతీతమే...అయితే నేం? దానివెంట మరోకెరటం. అదీ అంతే! ఈ జీవితమూ అలా కావల్సిందే నంటావా మాధవీ కోర్కె లెరుగని నా జీవితంలో కాలాగ్నిలాటి కోర్కెల్నెందుకు సృష్టించావ్? సృష్టిచినదానివి యెందుకు తప్పుకుంటున్నావ్? కొమ్మనికొమ్మగా ఉంచక బొమ్మగా తయారుచేస్తే .చేసి ప్రతిష్టిస్తే, ఫలితాలెంతదుర్భరంగా ఉంటాయో నీకూ తెల్సు: యిలా నా జీవితంతో చెలగాటాలాడటం నీకు సరదాయేమో? ఆ చదరంగంలో నా హృదయం రణరంగమైపోయింది మాధవీ...రణరంగమైపోయింది;" వాసుదేవరావు గొంతు బాధను ప్రతిధ్వనిస్తోంది.

మాధవి గర్వంగా ఓసారి నవ్వుకుంది తనలో తనే ఒక్కసారి తీక్షణంగా వాసుదేవరావు ముఖంలోకి చూసింది. ఆయన సంగీతం మాస్టారు. గతమూణ్ణెల్లుగా మాధవి ఆయనవద్ద సంగీతం నేర్చుకుంటూంది. దానివెనుక ... మాధవి పద్మవ్యూహం??

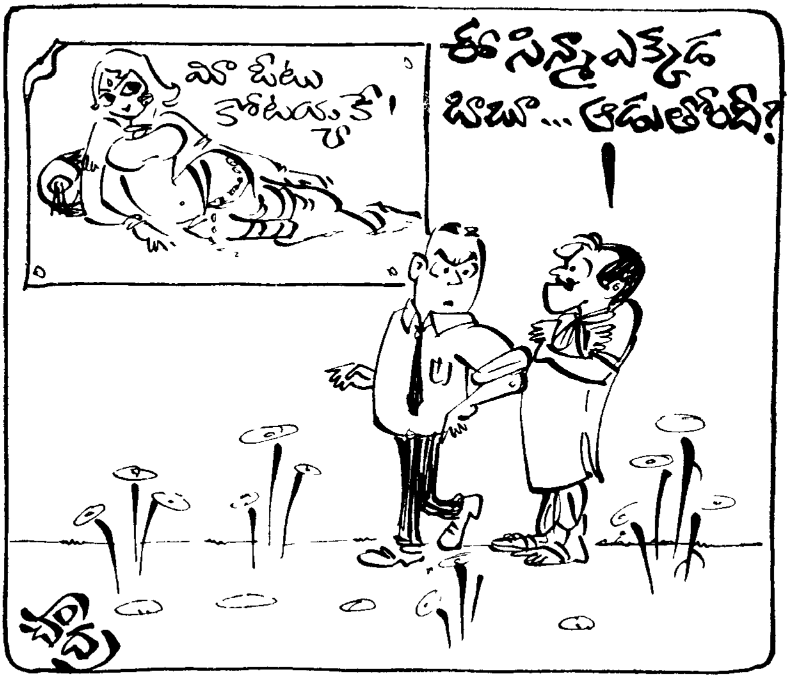

"హుఁ, రణరంగమైపోయింది. ఎంత సులభంగా అనగలిగే రామాట ఈ జీవితాలతో చదరంగం ఆడేది నోరులేని దేవుడు కాదని ... అన్నీ తెలిసిన మానవుడేనని మీరూ ఒప్పుకుంటారు కదూ, మాస్టారూ! జీవితంలో ప్రతిక్షణం యెంత విలువైందో అంత భయంకరమైనది. ఇది నా అనుభవం నేర్పిన పాఠం మాస్టారూ! మీ రెందుకు వచ్చారు? నాకు సంగీతం చెప్పటానికి... ఔనా! అంతవరకే మీ బాధ్యత. కాని... మీరు చెప్పే సంగీతశృతుల్లో యెన్నో స్మృతులు మేళవించి చెప్తున్న సంగతి మీకు తెలియకపోవచ్చు అప్పట్లో... కాని తర్వాత...? అదే స్మృతిలో - శ్రుతిలో... ఏ ఒక్క స్వరంగానో నిలచిపోవాలనే తియ్యటికలలు ... అవి శాశ్వితం కావాలనే బలీయమైన కోరికలు ... యివన్నీ యేమిటంటారు? సున్నితమైన ఆత్మలో జరిగే ప్రేరేపణ అతిసున్నితమైనా ... అణురూపంలో ఉన్నా...ప్రతిబింబాలు పర్వాతాలకంటె ఎత్తుగా పడతాయ్... కారణం ఏమిటంటారు? మానవుడి తాలూకు బలహీనతేనేమో ననిపించటంలేదూ?

"చక్కెరపొంగలి చూపిస్తే చంటి

పిల్లాడుకూడా నోరు చప్పరిస్తాడు. దాన్ని పొందటం అనుభవంలో సాధ్యమో, అసాధ్యమో ? ఏదైనాసరే చేయిజా పి అందుకోబోతాడు. అది నేలరాలటమో... కాలరాయటమో జరుగుతుంది ఇటువంటి అతిసున్నిత ప్రభావాలే జీవితాలమీద పదింతలుగా ప్రతిబింబిస్తే ?"

"మాధవీ !" మాస్టారు బాధగా అరచి కుర్చీలోంచి లేవబోయారు.

"కూర్చోండి మాస్టారూ. నే చెబుతున్న యదార్థం కేవలంగా జీవితానికి సంబంధించినదే ? నా జీవితంలోంచి నడచివెళ్ళిన యిద్దరు స్వార్థమూర్తుల విశాలహృదయాల్ని విప్పిజెప్పుతాను

"ఒకడు రాజీవ్ ...

"నన్ను చూడకుండా ఒక్క క్షణం కూడా గడపలేననే మానవుడు. ప్రమాణాలు చేశాడు. ప్రణయ సామ్రాజ్యానికి తాను రాజుయి - నన్ను రాణిగా చేస్తానని ప్రగల్భాలు పలికాడు - ప్రకృతిలో నిజమైన అందం ... ఆనందం నాలోనే ఉన్నాయన్నాడో నాడు తన జీవిత నావకు నేను చుక్కానిగా ఉండాలన్నాడు. అయితేనేం ? తన పవిత్రప్రేమకు నా బీదరికం ఆటంకమయింది. నాకంటె అందమయిన అమ్మాయి దొరకవచ్చు; కాదనను - లక్షాధికారి కూతుర్ని పెళ్ళి చేసుకోవచ్చు, తప్పులేదు - అది నాతో పరిచయానికి పూర్వమే నిర్ణయించుకోవాల్సిన విషయం...మాస్టారూ ! అతడేనా డేమన్నాడో తెలుసా ? 'మాధవీ ఆ కారులో వెళ్తుందే ఆ అమ్మాయి... పేరు ... స్వర్ణ ... బాగుందికదూ ?' ఆ క్షణంలో ఒక స్త్రీ హృదయం...... అందులోనూ తన సర్వస్వాన్నీ అర్పించడానికి సిద్ధపడిన స్త్రీ హృదయం ఎలా ఉంటుందో మీరు చెప్పండి ?

" 'ఆ అమ్మాయినే నేను పెళ్ళి చేసుకోబోతున్నాను.'

"అది హృదయమో ? కఠినశిలో ! ప్రేమించడానికి ఒకమ్మాయి - పెళ్ళి చేసుకోవటాని కింకో అమ్మాయి ? ప్రేమనే పదానికదేనా అర్థం మాస్టారూ! నిజమే ఆ అమ్మాయి చాల అందకత్తె... ధనవంతురాలు.

"కావచ్చు.

"అంతకంటె అందమయినదీ-డబ్బున్నదీ కన్పిస్తే... ఈ అమ్మాయి గతీ అంతే నంటారా ?

"వండింది తినటం చేతకానివాళ్ళు వంటచేసుకుని తింటారనేది అసంభవంగా తోచదూ.

"ఇలా మానవ హృదయాలచుట్టూ స్వార్థాలు పరిభ్రమించడమే జీవితం అయితే జీవితానికో గమ్యం అంటూ ఉండదు -

"తన పురుషత్వానికి మెరుగులు దిద్ది.. తనొక్క ఉన్నతుడుగా భావించుకుంటే రాజీవ్ నన్ను ... నా ప్రేమను త్రెంచుకుంటూ వెళ్ళిపోతూ అన్నమాట లివి·

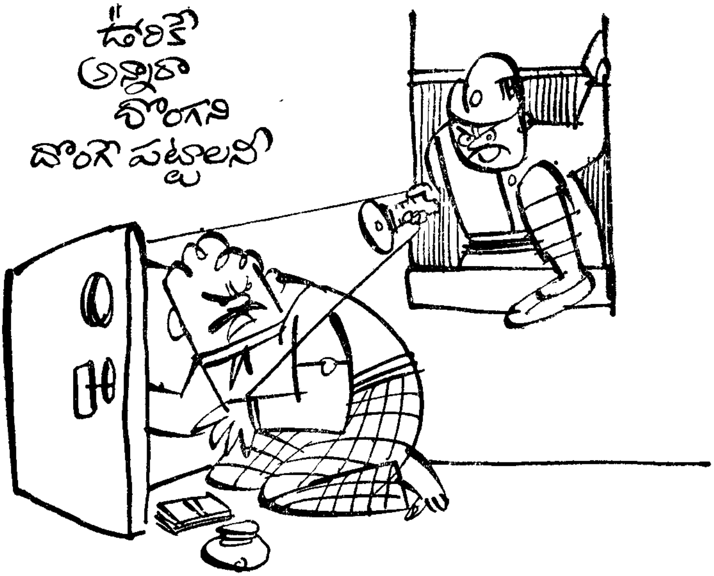

" 'మాధవీ. అందం ఆకర్షిస్తుంది అనుభవంలోమాత్రం అది శాశ్వితంగా కన్పించదు – తాత్కాలికంగా దాన్ని ఆస్వాదించటంలోనే జీవితం ముగుస్తే చరితార్థ మైనట్లే – తుమ్మెద యే ఒక్క పుష్పంలోని మకరందాన్నో పీల్చు కుంటూ శాశ్వితంగా బ్రతకాలని అను కోదు;' పెద్దగా నవ్వుకుంటూ ఆనాడే నా జీవితంలోంచి నిష్క్రమించాడు –

''జీవితం అంటే ఒక అభిప్రాయం లేని మూర్ఖులు చెప్పే మాట లవి. ఏమంటారు ''

''మా ధ వీ ... అవన్నీ యిప్పు డెందుకు ? నేను...''

''మాస్టారూ· నేనుచెప్పేది పూర్తిగా వినండి...''

"మాధవి అన్నమాట నిలబెట్టుకొనే ట్టుందే రాణీ·" బయట సోఫాలో కూర్చున్న రాణీతో – నీలవేణి అంది.

''ఉండు కాస్సేపు మాట్లాడకు కథ క్లయిమేక్సుకు వచ్చేసింది'' అంది రాణి

''యిక రెండవవ్యక్తి భానుమూర్తి; మెడిసన్ చదివాడు – కథలు వ్రాస్తాడు – సాహిత్యరంగంలో అతనికి మంచి పేరుంది – ఆయన కథలన్నీ ప్రతీపాత్రా సజీవంగా ఉత్తేజం కలిగించేవిగా ఉంటాయ్. అంతటి సంస్కార హృద యాలు...సహృదయులు నిజాని కాయన కథల్లోనే కన్పిస్తా యనిపిస్తుంది – అటు వంటి వ్యక్తితో నాకు పరిచయమైంది.

''కట్నం సాంప్రదాయంట!

''అది లేని పెళ్ళి... పెళ్ళే కాదుట!

''పవిత్ర ప్రేమబాటలో కట్నంలాటి ముళ్ళదొంక లుంటాయని ఆశించలేదు మాష్టారూ. నాన్నకు నన్నొక యింటి దాన్నిగా చేయాలనే ధ్యాస తప్పితే మరొహాటేం లేదు. మూర్తి విషయం నాన్నతో చెప్పాను.

''నాన్న వెళ్ళి మూర్తి తండ్రి జగన్నాధంగారితో మాట్లాడేరు.

''కట్నాలమొక్కను 'మెడిసన్' నీరుతో పెంచి పెద్ద చేశారట... దాని ఫలితం... మూడు పువ్వులు ఆరుకాయ లుగా అనుభవించాలని ఆయన చివరి కోరికట. పదివేలకు తక్కువైతే మళ్ళీ ఆయనతో సంప్రదించక్కర్లేదట.

''నాన్న దిగులుగా ఆ విషయాన్నే నాతో చెప్పారు.

''మూర్తి నడిగాను.

'' 'కట్నం సాంప్రదాయం మధూ! అది లేందే పెళ్ళికి సంపూర్ణ స్వరూపమే లేదు. పైగా నాన్నమాట కెదు రెలా చెప్పను?'

''ఆయన ఊహల్లో... మాటల్లో... రెండు విభిన్న ప్రకృతు లెప్పుడూ ఘోర యుద్ధాన్ని చేస్తూ ఉంటాయని అర్థమైం దానాడే;

''కనీసం తన కథల్లోని ఏ చిన్న 'పాత్ర'ను పోలినా ఆయ న్ననన్ను వివాహం చేసుకునేవారు...

"చెప్పేవి శ్రీరంగ నీతులు... దూరేవి... సామెతలా అయింది.

"నన్ను ప్రేమించిన ఒక సంస్కార హృదయంలోంచి వచ్చిన మాటలకు నా హృదయం మండిపోయింది.

''ఒక హృదయం ఓర్చుకోగల బాధ ఎంత పరిణామంలో ఉంటుంది మాష్టారూ? ఆ బాధే నన్ను రెచ్చగొట్టింది. స్త్రీ జీవితాన్ని ఆటబొమ్మగా నిల బెట్ట ప్రయత్నించే పురుషుని జీవితం తోనే ఎందుకు చదరంగం ఆడకూడదా అన్పించింది.

"అది నాలో గడ్డకట్టుకుపోయిన ద్వేషంకావచ్చు, ప్రతీకారం కావచ్చు... నా తెలివితక్కువతనం మాత్రంకాదు.

"అందుకే...నా కోరిక సఫల మవ టానికి పనికివచ్చే ఒక అమాయక హృద యాన్ని యెన్నుకున్నాను. సంగీతం పేరుతో నా స్వార్థాన్ని వినియోగించాను."

''మాధవీ!''

"మాష్టారూ. మీ గురించి అంతా మంచిగా చెప్పుకుంటారు. ఆ మంచి మీలో ఎంత దృఢంగా ఉందో చూడా లని ప్రయత్నించాను. మీలోని సంస్కారం ఎంతటి ఉన్నత ప్రమాణంలో ఉందో చూడాలని నిశ్చయించుకున్నాను. యిదంతా యెందుకంటారు?

"పురుషుడిమీద ఎదురుదెబ్బ కొట్టి ఆ బాధ ఎంతటి దారుణమైందో చవిచూపిం

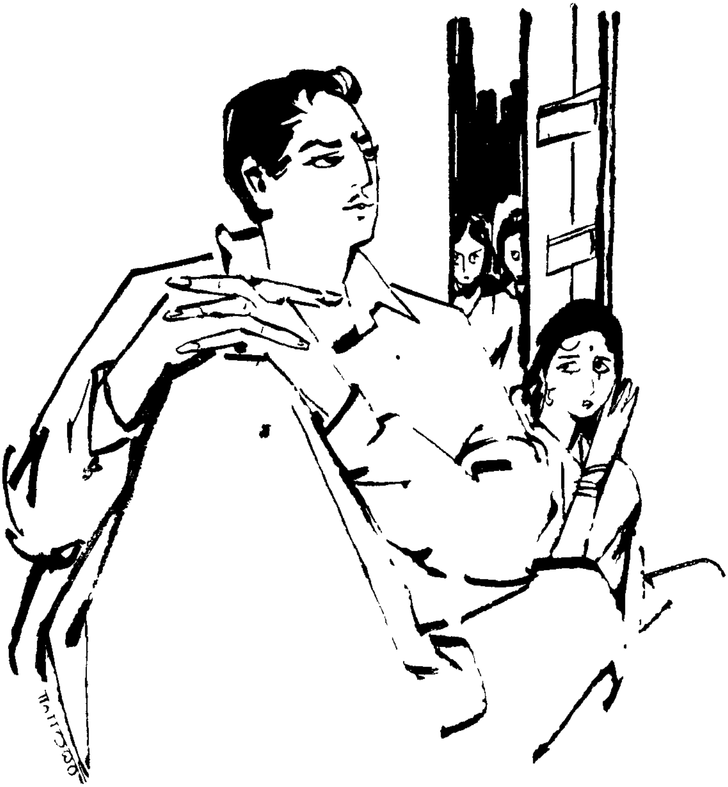

చాలనే నా వాంఛ ఆ హృదయం అల్ల కల్లోలం అయిపోతుంటే యీ హృదయంలోని ప్రతీకార జ్వాలలు చల్లారుతాయ్... ఆ హృదయం క్షోభతో పగిలిపోతుంటే... యీ హృదయం సంతోషంతో పొంగిపోతుంది అందుకే నేను ప్రేమ నటిస్తూ మిమ్మల్ని క్షోభ పెట్టాను. అరచేతిలో స్వర్గం ఉందనిపించాను. సాధ్యమైనంతవరకూ మీ హృదయాన్ని నలిపివేశాను. ఈ నా ప్రేమబంధంలో యీ పద్మవ్యూహంలో మీరు చిక్కుకున్నారీనాడు. అందుకు మీ రనుభవిస్తున్న బాధే తార్కాణం.

"ఈ క్షణంలో నేను కాదంటే... మిమ్మల్ని ప్రేమించటం లేదంటే ? మీ ఆశ లన్నీ సమూలంగా నాశనం చేస్తే ! మీ రనుభవించే చిత్తక్షోభను చూసి నేను సంతోషంతో విరగబడి నవ్వితే — మీ హృదయం ఎలా ఉంటుంది ? ఏమైపోతుంది ?"

"మాధవీ!"

''మాధవీ ... మాధవీ' అంటూ మీరు పిచ్చివారు కావచ్చు. జీవితంమీద విరక్తి చెంది ఆత్మహత్యకు పూనుకోవచ్చు ఇన్ని అనర్థాల క్కారణం - సున్నిత హృదయాల మీద స్వార్థం చేసే దాడి అంతేకదూ. ఈ క్షణంలో మీ హృదయం ఎలాఉంది? ఎంత చిత్రహింసకు గురిఅయింది ఇప్పట్లో మీ జీవితం' లోంచి నేను తప్పుకుంటే మీ రేమయిపోతారు..."

''మాధవీ!'' బాధగా అరిచాడు వాసుదేవరావు

అప్రయత్నంగానే మాధవి కళ్ళ వెంబడి నీళ్ళు జలజలా రాలాయ్...''నేను పిచ్చిదానిలా ప్రవర్తించానా మాస్టారూ! నా హృదయం బండబారిపోయింది మాస్టారూ! దాన్ని కరిగించాలని ద్వేషాన్ని పెంచుకుని...నాలోని అగ్నిని వెడలగ్రక్కాను యిప్పుడు నా కెంతో మనశ్శాంతిగా ఉంది"

"మాధవీ!" వేయి వీణలు పలికినట్టుంది వాసుదేవరావు కంఠం

''మాస్టారూ యీ క్షణంలో మీ మీద నా కేద్వేషం లేదు. మీరు నా హృదయంలో ఉన్నతస్థానాన్ని ఆక్రమించుకున్నారు నేను మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకుంటాను మాస్టారూ!

"మాధవీ! క్షమించు. నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోలేను''

"మాస్టారూ!'' పిడుగుపాటులా అరిచింది మాధవి

అప్పటికే గుమ్మంవరకూ వెళ్ళిపోయిన వాసుదేవరావు ఆగాడు వెనక్కితిరక్కుండానే అక్కణ్ణుంచే సమాధానమిచ్చాడు ..

"ఏ దృక్పథంతో ఒక వ్యక్తిహృదయాన్ని మభ్యపరచి...ప్రేమను నటిస్తూ నీలో రగుల్తున్న ద్వేషానికి ఆధారం చేసుకున్నానని భ్రమపడ్డావో...గర్వపడ్డావో ఆ హృదయం నీవనుకున్నంత అమాయకమైంది కాదు మాధవీ!... పైగా నా కిదివరకే పెళ్ళయింది; వస్తాను '' చరచర నడిచి వెళ్ళిపోయాడు వాసుదేవరావు, పెద్దగా నవ్వుతూ.

మాధవి కుప్పగా కూలిపోయింది

రాణీ - నీలవేణి - వాసుదేవరావు వెళ్ళిపోగానే మాధవి వున్న గదిలోకి వచ్చారు

"మాధవీ...మాధవీ''

మాధవి తలెత్తి యిద్దర్నీ చూసింది రెండు చేతుల్లోనూ ముఖాన్ని కప్పుకుని బావురుమని యేడుస్తోంది "నేను ఓడిపోయాను మళ్ళీ," అంటూ.